

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 258/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2012 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť R. R., M., zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., M., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tv 1/2009 a jeho rozsudkom zo 17. decembra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2011 doručená sťažnosť R. R., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tv 1/2009 a jeho rozsudkom zo 17. decembra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp.zn. 2 Tv 1/2009 zo 17. decembra 2010 uznaný vinným zo spáchania prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený k peňažnému trestu v sume 350 € a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Zároveň bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť prečinom spôsobenú škodu.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 23 Tov 5/2011 z 2. mája 2011 rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa postupom oboch súdov a ich rozhodnutiami došlo k porušeniu jeho základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy je tvrdenie, že posúdenie údajov uvedených v jeho čestnom vyhlásení – žiadosti o poskytnutie príspevku na bývanie zo 16. júna 2007 (potrebných na získanie príspevku na bývanie v plnej výške) – mal okresný súd, ako aj odvolací krajský súd vykonať v súlade so zákonom č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe vojakov“) vo vtedy platnom znení, a nie až s jeho nasledujúcou novelou účinnou od 1. júla 2007 (zákon č. 253/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 312/2001

Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Oba sudy však sťažovateľovo konanie, t. j. posúdenie pravdivosti údajov uvedených v jeho čestnom vyhlásení, hodnotili podľa neskoršej právnej úpravy účinnej od 1. júla 2007, a to konkrétne podľa § 215b ods. 2 zákona o štátnej službe vojakov. Sťažovateľ je teda toho názoru, že všeobecné sudy mylne posúdili vznik trestnosti jeho konania. Konkrétne sťažovateľ uvádza, že *„napadnuté rozhodnutia súdov za použitia pravej retroaktivity posudzujú vznik trestnosti určitého konania nie jeho samým uskutočnením, ale nadobudnutím účinnosti zákona“*. Z uvedeného dôvodu preto sťažovateľ konštatuje, že oba sudy sa dopustili aplikácie retroaktivity v trestnom konaní, a teda porušili sťažovateľovo právo zaručené v čl. 50 ods. 6 ústavy.

Sťažovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní 17. decembra 2010 predniesol návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov. Podľa jeho tvrdení boli tieto návrhy odôvodnené zachytenými konkrétnymi tvrdeniami navrhovaných osôb v ich čestnom vyhlásení vo vzťahu k preukázaniu neexistencie subjektívnej stránky trestného činu. Súd prvého stupňa zamietol návrhy sťažovateľa na vykonanie dokazovania s odôvodnením, že *„doposiaľ zabezpečené dôkazy postačujú na rozhodnutie vo veci“*. Navrhnuté dôkazy mali podľa tvrdenia sťažovateľa povahu ospravedlňujúcich dôkazov.

Odvolaciemu – krajskému súdu sťažovateľ zároveň vytýka, že nerešpektoval jeho právo dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech, čo v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval bez toho, aby boli tieto dôkazy vykonané (t. j. bez toho, aby poznal vôbec obsah týchto dôkazov), *„že ani dôkazy navrhnuté vykonať obhajcom by nezmenili záver o tom, že obžalovaný úmyselne vylákal...“*. Sťažovateľ videl v takomto postupe krajského súdu porušenie svojho práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, ako aj § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené článkom 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 Tv/1/2009 a jeho rozsudkom sp. zn.: 2 Tv/1/2009 zo dňa 17. 12. 2010 porušené boli.

Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené článkom 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn.: 23 Tov/5/2011 a jeho uznesením sp. zn.: 23 Tov/5/2011-394 zo dňa 02. 05. 2011 porušené boli.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 23 Tov/5/2011–394 zo dňa 02. 05. 2011 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: 2 Tv/1/2009 zo dňa 17. 12. 2010 a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 261,82,- EUR, ktorú sú porušovatelia v rade 1/ a 2/ povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. Č., advokáta v M... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv [čl. 50 ods. 6 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru] a iba v súvislosti s tými postupmi a rozhodnutiami, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti (obdobne napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Predmetom sťažnosti je teda namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tv 1/2009 a jeho rozsudkom zo 17. decembra 2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011.

Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe...

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tv 1/2009 a jeho rozsudkom zo 17. decembra 2010

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 Tv 1/2009 zo 17. decembra 2010, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), z čoho vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten

orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným postupom a rozhodnutím okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa § 306 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania tak postupu, ako aj rozhodnutia okresného súdu vyhláseného 17. decembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tv 1/2009 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, na základe ktorého by bolo povinnosťou krajského súdu v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, ako aj k postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, v podstate vyrovnáť sa s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia a postupu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ v konečnom dôsledku možnosť podania riadneho opravného prostriedku využil a odvolanie podal.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný

súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru postupom odvolacieho – krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011 bolo potrebné odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Z tohto pohľadu preto ústavný súd preskúmal ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa malo k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy (výsluch nových svedkov) v trestnom konaní vedenom proti nemu.

Pre potreby predbežného prerokovania tejto časti sťažnosti sťažovateľa bolo preto potrebné, aby ústavný súd predovšetkým ustálil, čo je obsahom práva zaručeného v čl. 6

ods. 3 písm. d) dohovoru a či toto právo zahŕňa povinnosť súdneho orgánu vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným v trestnom konaní. Ústavný súd zobral pritom do úvahy, že v rámci dohovoru poskytuje autoritatívny výklad jeho jednotlivých článkov judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), čo platí aj pre jeho čl. 6 ods. 3 písm. d).

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe. To znamená, že výkon tohto práva musí rešpektovať zásadu rovnosti a fair procesu, ktorý je riadiacou zásadou celého čl. 6.

Ani jedno z týchto práv však nie je absolútne v tom smere, že by mu zodpovedala povinnosť súdu vypočúť každého svedka, o ktorého požiadal obžalovaný (rozsudok ESLP z 22. apríla 1992, Vidal, rozsudok ESLP z 26. marca 1996, Doorson), hoci spresnil, že pri odmietnutí žiadosti o vypočutie svedkov navrhnutých obžalovaným by mal vnútroštátny súd uviesť dôvody svojho odmietnutia (rozsudok ESLP z 22. apríla 1992, Vidal).

Európsky súd pre ľudské práva viackrát potvrdil toto oprávnenie všeobecných súdov, keď rozhodol, že *„Prináleží zásadne vnútroštátnemu súdu rozhodnúť o nutnosti alebo vhodnosti predvolať svedka. Len výnimočné okolnosti by mohli viesť súd k záveru, že je nezlučiteľné s čl. 6 dohovoru ak by určitá osoba nebola vypočutá ako svedok.“* (napr. rozsudok Bricomt v. Belgicko zo 7. júla 1989, séria A, č. 158, § 89; podobne aj rozsudok Engel a spol. v. Holandsko z 8. júna 1976, séria A, č. 22, § 81).

Z viacerých rozhodnutí ESLP vyplýva, že právo dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech môže byť obmedzené vnútroštátnymi súdnymi orgánmi, ak nepovažujú ich výpovede za významné z pohľadu viny obžalovaného, resp. ak už nemajú význam pre zistenie pravdy (napr. Pisano v. Taliansko).

Judikatúra ESLP týkajúca sa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru je preto jednoznačná v konštatovaní, že z neho nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy

navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov). V dôsledku toho odmietnutie žiadosti obžalovaného na vykonanie dôkazov v trestnom konaní nezakladá samo osebe (ipso facto) porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, pokiaľ toto odmietnutie súd náležite zdôvodní.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutým postupom krajského súdu sa nevytvorila možnosť porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd konal v rámci čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, keď odmietol žiadosť sťažovateľa o vypočutie svedkov a svoje odmietnutie v rozhodnutí odôvodnil. Z tohto dôvodu preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenej v časti namietajúcej porušenie jeho práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru postupom krajského súdu, ktorým odmietol vykonanie ním navrhovaných dôkazov (výsluch nových svedkov) poukazom na to, že v dôsledku ich výsluchu „... *by sa nezmenil záver o tom, že obžalovaný úmyselne vylákal od Ministerstva obrany Slovenskej republiky príspevok na bývanie vo vyššej výške než mu náležalo*“.

3. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011 bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku účinného v čase podania sťažnosti (do 31. augusta 2011), dovolanie bolo možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku účinného v čase podania sťažnosti právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu môže dovolaním napadnúť z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1... obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Po preskúmaní námietok sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že aj vo vzťahu k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 6 ústavy postupom krajského súdu v konaní vednom pod sp. zn. 23 Tov 5/2011 a jeho uznesením z 2. mája 2011 mal sťažovateľ k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie na základe dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V dôsledku toho je o jeho eventúálnych námietkach oprávnený rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2012